

KAPITOLA 1

Nový Galáctico

2. septembra 2013

„EL NUEVO JUGADOR DE REAL MADRID, GARETH BALE.“

„Nový hráč Realu Madrid, Gareth Bale.“ Keď vyslovili jeho meno, štadión sa otriasol v základoch. Tlieskali mu tisíce fanúšikov a tí ho povzbudzovali mimoriadne hlasným spevom. „*Bale! Bale! Bale!*“ vykrikovali jeho meno a mnohí z nich ho mali na tričku. Gareth tomu nemohol uveriť – nebol to pritom jeho debut. Nebehal tu ako krídelný útočník; mal na sebe oblek. Iba tušil, že atmosféra pre hru bude skvelá. Keď sa postavil

a vyšiel na pódium, zhlboka sa nadýchol a v duchu si povedal, že musí zostať pokojný. Už to nebol ten hanblivý chlapec ako kedysi, ale na tento druh pozornosti napriek tomu nebol zvyknutý.

Ani nervozita však nemohla Garethovi vziať úsmev z tváre. Bolo to tu: najslávnejší klub na svete, domov *Galácticos*, najväčších superstar futbalového sveta. Luís Figo, Ronaldo, Raúl González, David Beckham, Cristiano Ronaldo... a teraz Gareth Bale. Ako chlapec sedával s otcom na tribúne miestneho štadióna Ninian Park, sledovali, ako strýko Chris hrá, a predstavovali si, že sú na štadióne Bernabéu a že tím Cardiff City je slávny ako Real Madrid. Teraz ten sen žil. Tentoraz bol tou hviezdou on, Gareth, nie jeho strýko.

Keď Gareth pristúpil k mikrofónu, zamával fanúšikom a potom svojim drahým. Bol nesmierne nadšený tým, že sa jeho veľkého dňa všetci zúčastnili: jeho matka Debbie a otec Frank, dedko Dennis, staršia sestra Vicky, najlepší kamarát Ellis a, samozrejme, jeho priateľka Emma a ich krásna malá dcérka Alba. Vedel, že bez ich bezhraničnej podpory by to sem nikdy nedotiahol.

Keď sa publikum trochu upokojilo, Gareth začal: „*Es un sueño para mi jugar para Real Madrid. Gracias por esta gran acogida! Hala Madrid!*“ To boli prvé španielske slová, ktoré sa naučil, a, samozrejme, išlo o tie najpodstatnejšie. Nacvičoval ich celé dni, aby ich nezabudol ani pod náporom nadšenia. „Hrať za Real Madrid je mojim snom. Ďakujem vám za toto náramné prijatie. Do toho, Madrid!“ Ohlas bol taký neuveriteľný, taký hlasný, že sa musel v polovici odmlčať.

A potom prišiel okamih, na ktorý všetci čakali, zvlášť Gareth. Mnohokrát si hovoril, aké by to bolo, a teraz sa to skutočne dialo. Prezident Realu Madrid pozdvihol slávne biele tričko a ukázal, že je na ňom vzadu veľkými čiernymi písmenami napísané jeho meno: BALE. Blesky fotoaparátov blikali a dav znova zaburácal. Bol teraz *Galáctico* – najdrahší zo všetkých –, a preto mu jeho staré tričko s číslom 3 už nebolo dosť dobré. Počas poslednej sezóny v Tottenhame nosil číslo 11, rovnako ako jeho hrdina z detstva, neuveriteľný krídlový hráč Manchestru United Ryan Giggs.

V Reale Madrid nosil číslo 11 v roku 2004 Michael Owen a v roku 2007 Arjen Robben. Gareth

bol hrdý na to, že na nich môže nadviazať, ale zároveň bol odhodlaný si toto číslo privlastniť. Keď sledoval dianie okolo seba, nemohol sa dočkať najväčšej výzvy svojho života. Bol najdrahším hráčom na svete a vedel, že bude pod veľkým tlakom, aby sa stal jedným z úplne najlepších hráčov všetkých čias, rovnako ako jeho spoluhráč Cristiano Ronaldo.

Keď žongloval s loptou v kotli Bernabéu, spomenul si Gareth na dni, ktoré ako malý chlapec trávil v caedelynskom parku vo waleskom Cardiffe. Pretože bol v puberte rýchly ako blesk, rodina a tréneri predpovedali, že dosiahne veľké úspechy, ale toto nik nečakal. V Southamptone aj v Tottenhame zažil ťažké obdobia, keď sa zdalo, že by Garethov detský sen mohol skončiť kvôli zraneniu. Ale waleský drak bojoval ďalej, aby sa dostal až na špičku.

KAPITOLA 2

Strýko Chris, hrdina Cardiffu

GARETH TAKMER NESPAL, ale napriek tomu nebol unavený. Nikdy nebol taký nadšený. Dnes, onoho jesenného dňa roku 1992, sa pôjde prvýkrát v živote pozrieť, ako jeho strýko Chris – Chris Pike – hrá za Cardiff City. Už ho raz videl streliť gól v televízii, ale nikdy nie naživo na športovisku Ninian Park s tisíckami ďalších fanúšikov. Teraz, keď mal tri roky, jeho otec Frank usúdil, že už je konečne dosť starý, aby ho mohol vziať na zápas.

Gareth sa nemohol dočkať. Ráno ubiehalo nesmierne pomaly. Sledoval hodiny a prial si, aby už boli tri popoludní. Aby si skrátil dlhú chvíľu,

prinútil sestru, aby stála na chodbe a robila brankára, zatiaľ čo on kopal ako jeho strýko. Vicky nebola veľmi dobrý brankár a mäkká lopta prelietala okolo nej. *GÓL! GÓL! GÓL! Davy šalejú!* Konečne! O 13:45 stál Gareth pripravený pri dverách a mal na sebe modré tričko tímu Cardiff City a modro-biely šál, ktorý mu dal strýko k Vianociam.

„Gareth, cestou na štadión sa musíš ocka stále držať za ruku,“ povedala mu mamička Debbie, keď mu zapínala bundu a do vreciek mu dávala rukavice. „Bude tam veľa ľudí a ľahko by si sa mohol stratiť a zmeškal by si ten zápas. A to by si nechcel, však? Tak mi sľúb, že sa budeš ocka pekne držať za ruku.“

„Sľubujem, mami!“ Gareth svoju ustarostenú matku však v skutočnosti príliš nevnímal. Premýšľal o tom futbalovom zápase a o tom, koľko gólov jeho strýko Chris strelí. Ocko Garethovi vysvetlil, že strýko je hviezdny kanoniérom Cardiffu, ich najlepším strelcom tri roky za sebou. Keď bude mať šťastie, možno uvidí, ako strýko Chris dáva hetrik.

Aby sa dostali na štadión, museli ísť vlakom, čo bolo pre malé dieťa dobrodružstvo samo osebe. Keď dorazili na miestnu stanicu, mali dosť času,

aby videli, ako na nástupište pomaly ako slimák prichádza ich vlak. Čoskoro už prechádzali pod nadchodom, ktorým chodievali do caedelynského parku. Z pokojného a zeleného Whitchurchu mierili do hlučného a ľudnatého centra mesta. Gareth sa pozeral z okna, za ktorým ubiehala krajina a krásne záhradky postupne striedali veľké, škaredé budovy.

„Oci, koľkokrát si videl Cardiff hrať? Päťkrát? Desiatkrát? Stokrát?“ spýtal sa, keď ho omrzela výhľad.

Frank sa tomu nárastu čísel zasmial. „Nie som si istý, synak, ale teraz už to bude iste k stovke. Zápasy Bluebirds som chodil sledovať dávno predtým, než za nich tvoj strýko začal hrať... Do konca dlho predtým, než si sa narodil!“

S každou zastávkou na ceste začínalo byť vo vlaku stále viac rušno a hlučno. Od hlavnej stanice v Cardiffe mnohí fanúšikovia nacvičovali popevky a preberali najlepšiu taktiku tímu. Mnohí hráči zjavne neboli obľúbení, ale zdalo sa, že strýka Chrisa majú radi všetci. Zo stanice Ninian Park to bolo na ihrisko len kúsok pešo, ale zdalo sa, že cesta potrvá oveľa dlhšie, pretože v uliciach bolo veľa ľudí.

Bol to ešte lepší zážitok, než v ktorý Gareth dúfal. Držal sa otca za ruku a prešiel s ním modrými turniketmi a spoločne vystúpili po modrých schodoch k modrým sedadlám. Štadión sa zdal ohromne veľký a hráči, ktorí sa dole rozohrievajú, nesmierne malí. Pokúsil sa nájsť svojho strýka. Bol v pokutovom území a strieľal na brankára. Gareth mu mával a mával, ale strýko ho, samozrejme, nevidel. Bol sústredený na hru a v dave bolo nekonečno tvári.

Keď hra začala, nastal neuveriteľný hluk. Fanúšikovia Cardiff City neprestali ani na chvíľu skandovať heslá na povzbudenie svojho tímu. Gareth mnohé slová nepoznal, ale pripojil sa tleskaním a výkrikmi „Cardiff, do toho!“ Hovoril si, že musí ocka poprosiť, aby ho tie popevky neskôr naučil. Po dvadsiatich minútach zahral obranca Cardiffu dlhú prihrávku a strýko Chris vybehol na bránku. Fanúšikovia začali vstávať zo sedadiel a kričali, nech skóruje... ale brankár vybehol proti nemu a úspešným zákrokom mu to znemožnil. Cez polčas bolo skóre stále 0:0 a otec, sediaci na vedľajšom sedadle, pôsobil nervózne. Ale prečo? Gareth si bol istý, že strýko Chris strelí gól a zaistí im výhru.

A tak sa stalo. Čas ubiehal a krídelník Cardiffu kľučkoval s loptou vpravo a kopol ju hlboko do pokutového územia. Gareth sledoval, ako sa lopta vznáša, akoby spomalene, vzduchom a mieri priamo k hlave... strýka Chrisa! Ten vyskočil vyššie ako obranca a lopta preletela okolo brankára do horného rohu siete. 1:0!

Jeho strýko vybehol v ústrety fanúšikom Cardiffu, aby to oslávil, a nadšene mával rukami. Všetci boli v tej chvíli na nohách, ale malý Gareth nič nevidel. Potiahol preto otca za rukáv a Frank zdvihol svojho syna na plecía, aby lepšie videl. Gareth z výšky povzbudzoval a povzbudzoval, až začal chripieť. „To je môj strýko!“ hovoril fanúšikom okolo. Bol to najkrajší pocit na celom svete.

Zápas skončil 1:0 a keď odchádzali domov, Gareth sa spýtal otca, či pôjdu aj na ďalší zápas.

„Ak budeš dobrý, tak áno,“ odpovedal Frank a zaškeril sa. Potom vytiahol rozpis zápasov. „Tak, Cardiff hrá budúcu sobotu v Bury, ale týždeň po tom budeme hrať proti Gillinghamu na domácej pôde.“

Dva týždne?! Bude musieť čakať štrnásť dní?! Pripadalo mu to ako večnosť. No, ak sa nebude

môcť na futbal každý deň chodiť pozeráť, tak ho bude každý deň hrať; a keď ho bude každý deň hrať, bude lepší a lepší, až bude taký dobrý, ako jeho strýko. Alebo možno ešte lepší.

Keď dorazili domov, matka im otvorila dvere. „Bavil ťa ten zápas, synček?“ spýtala sa, keď mu pomáhala z kabátika.

Tá otázka bola však bezpredmetná, pretože z Garethovho úsmevu bolo evidentné, že áno.

„Mami, bolo to úžasné! Vyhrali sme 1:0 a strýko Chris skóroval! Keď vyrastiem, budem futbalista presne ako on! Ocko, pôjdeme zajtra do parku trénovať?“